JUDr. Jeroným TEJC
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

Praha 24. září 2026
č. j. MSP-474/2026-ODKA-SPZ/3
Počet listů: 4
Přílohy: 1

MSP-474/2026-ODKA-SPZ/3
0100204005631301

Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno

J. V. – stížnost pro porušení zákona

Přílohy: trestní spis Okresního soudu v Klatovech sp. zn. 1 T 83/2026.

Podle § 266 odst. 1, 2 trestního řádu podávám **v neprospěch** obviněného,

s t í ž n o s t p r o p o r u š e n í z á k o n a

proti pravomocnému rozsudku Okresního soudu v Klatovech ze dne 24. 6. 2026, č. j. 1 T 83/2026-278.

Napadené rozhodnutí

1. Rozsudkem Okresního soudu v Klatovech ze dne 24. 6. 2026, č. j. 1 T 83/2026-278, byl obviněný uznán vinným za jednání popsané pod bodem 1) zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku účinného do 31. 12. 2025, a za jednání popsané pod bodem 2) zločinem týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku účinného do 31. 12. 2025.
2. Uvedených zločinů se obviněný podle výroku o vině tak, že:

1) v blíže nezjištěné době v období od září 2021 do 29. 11. 2024 nejprve ve společné domácnosti s poškozenou na adrese X a od září 2024 ve společné domácnosti na adrese Y, opakovaně psychicky a fyzicky napadal svoji družku J. K., a to tím, že ji tahal za vlasy, zkroutil jí ruku za zády a natlačil na topení, vyhrožoval jí, že ji prohodí oknem, podrazil jí nohy, až upadla na zem, dával jí facky otevřenou dlaní do obličeje a do zad, v jednom případě ji udeřil pěstí do levého ramene, v jednom případě, když se zastala jejich společného syna, ji praštil vařečkou do hlavy, až tu vařečku zlomil, v dalším případě poté, co se zastala jejich společného syna, kterému vulgárně nadával, ji kopl do kotníku pravé bolavé nohy, přičemž věděl, že v noze má růži, shazoval ji na zem, lil jí na záda vodu z misky pro psa, chytal ji zezadu u krku za triko, až ho na ní v několika případech roztrhal, kontroloval jí zprávy v mobilním telefonu, v jednom případě, když mu to nechtěla dovolit, ji povalil na postel, zaklekl ji oběma nohama na hrudníku, telefon jí vytrhl z ruky a vzteky ho hodil na podlahu, až popraskal displej, někdy jí zakazoval, aby si vzala jídlo, které koupil s tím, že jíst nepotřebuje, že je tlustá dost, vyhrožoval jí, že když ho nebude poslouchat, že ji vyrazí z bytu, říkal jí, že když se s ním rozejde, že se postará o to, aby jí byl syn odejmut z péče, zakazoval jí doprovázet jejich společného syna na záchod, a když neuposlechla, dal jí facku, až spadla na zem, přičemž u některých z útoků byl přítomen jejich nezletilý společný syn, před kterým jí nadával, že je děvka, kurva, mrdka a píča, že je komunistický parchant, který si nezaslouží vlastní děti, přičemž po fyzických útocích měla poškozená modřiny, ale lékařské ošetření nevyhledala, kdy v důsledku tohoto jednání došlo dle znalců z oboru zdravotnictví u poškozené k rozvoji přechodné poruchy reaktivního charakteru – poruchy přizpůsobení, které si vyžádalo hospitalizaci poškozené na psychiatrickém oddělení nemocnice,

2) v blíže nezjištěné době nejméně od července 2024 do 30. listopadu 2024 nejprve ve společné domácnosti na adrese X a od září 2024 ve společné domácnosti na adrese Y, opakovaně psychicky a fyzicky napadal svého syna, tím, že mu někdy zakazoval jídlo, nutil ho, aby si pral své špinavé oblečení ručně ve vaně, křičel na něj nadávky „čuráku, kokote, hajzle, parchante“, nutil ho klečet na kolenou s nataženýma rukama, na kterých měl položenou vařečku, a když mu spadla, tak ho s ní bil, při klečení musel koukat do zdi a mlčet, a pokud to porušil, bil ho rukojetí od plácačky na mouchy, švihal ho kabelem od nabíječky na telefon, dával mu facky do tváře, ačkoli věděl, že se bojí chodit sám na záchod, zakazoval jeho matce ho doprovázet, v důsledku čehož se několikrát pomočil, když se nechtěl učit, rozšlápl mu traktor a bagr, úmyslně mu rozbil mobilní telefon, intenzivně ho škrábal a štípal do obou horních končetin a do zad, kdy v důsledku takového jednání mu způsobil mnoho již zhojených světlých jizev v délce 1 cm až 3 cm, přičemž u nezletilého byly znalci z oboru zdravotnictví odvětví dětská psychiatrie a psychologie shledány znaky typické pro děti týrané a zanedbávané,

3. Za uvedené zločiny byl obviněný podle § 43 odst. 1 a § 198 odst. 2 trestního zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody na 36 měsíců, jehož výkon byl podle § 84 a § 85 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu na 54 měsíců za současného vyslovení dohledu. Současně mu byla podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložena povinnost nahradit nemajetkovou újmu poškozené J. K. ve výši 30 000 Kč a poškozenému ve výši 40 000 Kč; se zbytkem nároku byli poškození odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

4. Podle § 129 odst. 2 trestního řádu rozsudek neobsahuje odůvodnění, neboť po vyhlášení rozsudku se státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Klatovech, obviněný, a poškozená včetně zmocněnkyně poškozených, vzdali práva podat odvolání a prohlásili, že netrvají na písemném vyhotovení odůvodnění a obžalovaný zároveň prohlásil, že si nepřeje, aby v jeho prospěch podaly odvolání jiné oprávněné osoby.

Právní posouzení

Relevantní právní úprava

5. Podle § 39 odst. 1, 2 trestního zákoníku platí:

(1) Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédne k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu; přihlédne též k jeho postoji k trestnému činu v trestním řízení, zda sjednal dohodu o vině a trestu, prohlásil svou vinu nebo označil rozhodné skutečnosti za nesporné, a pokud byl označen jako spolupracující obviněný, též k tomu, jak významným způsobem přispěl k objasnění zločinu spáchaného členy organizované skupiny, ve spojení s organizovanou skupinou nebo ve prospěch organizované zločinecké skupiny. Přihlédne také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.

(2) Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Při určování závažnosti trestného činu z hlediska jeho následků soud přihlédne i k prohlášení poškozeného, který je obětí trestného činu podle zákona o obětech trestných činů, o tom, jaký dopad měl spáchaný trestný čin na jeho dosavadní život, pokud jej učinil.

6. Podle § 84 trestního zákoníku je-li třeba zvýšeně sledovat a kontrolovat chování pachatele a poskytnout mu potřebnou péči a pomoc ve zkušební době, může soud za podmínek uvedených v § 81 odst. 1 podmíněně odložit výkon trestu odnětí svobody nepřevyšujícího tři léta za současného vyslovení dohledu nad pachatelem. Na výkon dohledu se užije obdobně ustanovení § 49 až 51.

7. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku soud může podmíněně odložit výkon trestu odnětí svobody nepřevyšujícího tři léta, jestliže vzhledem k osobě a poměrům pachatele, zejména s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a prostředí, ve kterém žije a pracuje, a k okolnostem případu má důvodně za to, že k působení na pachatele, aby vedl řádný život, není třeba jeho výkonu.

8. Ustanovení § 198 odst. 1, 2 trestního zákoníku (ve znění účinném do 31. 12. 2025) určuje:

(1) Kdo týrá osobu, která je v jeho péči nebo výchově, bude potrestán odnětím svobody na jeden rok až pět let.

(2) Odnětím svobody na dvě léta až osm let bude pachatel potrestán,

a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 zvlášť surovým nebo trýznivým způsobem,
b) způsobí-li takovým činem těžkou újmu na zdraví,
c) spáchá-li takový čin nejméně na dvou osobách, nebo
d) páchá-li takový čin po delší dobu.

9. Podle § 199 odst. 1, 2 trestního zákoníku (ve znění účinném do 31. 12. 2025) platí:

(1) Kdo týrá osobu blízkou nebo jinou osobu žijící s ním ve společném obydlí, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až čtyři léta.

(2) Odnětím svobody na dvě léta až osm let bude pachatel potrestán,

a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 zvlášť surovým nebo trýznivým způsobem,
b) způsobí-li takovým činem těžkou újmu na zdraví,
c) spáchá-li takový čin nejméně na dvou osobách, nebo
d) páchá-li takový čin po delší dobu.

Posouzení předmětné věci

10. S ohledem na skutečnosti, které dále rozvedu, mám zato, že obviněnému byl uložen nepřiměřeně mírný trest.

11. Vzhledem k absenci odůvodnění nelze spolehlivě zjistit, jakými úvahami se soud řídil při ukládání podmíněného trestu, ani zda dostatečně zohlednil všechna kritéria uvedená v § 39 odst. 1, 2 trestního zákoníku, avšak z provedených důkazů a okolností případu lze nepřiměřenost trestu jednoznačně definovat.

Stěžejní důkazy provedené v trestním řízení

12. Z obžaloby a spisové dokumentace vyplývá, že obviněný jednání, které je mu kladeno za vinu, zcela popíral, když uvedl, že se svou družkou měl sice neshody ohledně jejího chování a chodu domácnosti, ale nikdy jí fyzicky neublížil. Syna někdy potrestal, když zlobil, ale pouze rukou, a žádné zranění mu nezpůsobil.

13. Z pořízených znaleckých posudků vyplývá, že v případě nezletilého syna nebyly zjištěny žádné sklony ke konfabulacím ani účelovému zkreslování skutečnosti. Ačkoli jsou jeho intelektové schopnosti hodnoceny jako podprůměrné a je u něj přítomna symptomatika ADHD, znalci dospěli k závěru, že jeho výpověď splňuje kritéria specifické věrohodnosti, nebyl zjištěn motiv k nepravdivému obvinění a vzhledem k jeho věku ani nelze očekávat promyšlenou konstrukci lživé výpovědi. Současně byly u nezletilého zjištěny projevy emoční deprivace, narušení mezilidských vztahů, změny chování a zvýšená agresivita, přičemž tyto obtíže mohou být v příčinné souvislosti s popisovaným zacházením. Znalci přitom výslovně uvedli, že zjištěné skutečnosti svědčí pro existenci syndromu týraného dítěte.

14. V případě poškozené znalecké zkoumání prokázalo vznik poruchy přizpůsobení v příčinné souvislosti s projednávanými událostmi. Znalci současně konstatovali, že tato porucha nijak nenarušila její schopnost správně vnímat ani reprodukovat prožité události. Přestože byla její intelektová výkonnost hodnocena jako podprůměrná a její osobnost byla charakterizována sklony k pasivitě, závislosti a socioemoční nezralosti, nebyly u ní zjištěny žádné konfabulace ani jiné skutečnosti zpochybňující věrohodnost její výpovědi. Naopak i její výpověď byla znalci označena za specificky věrohodnou. Současně bylo zdůrazněno, že zjištěná psychická porucha nedosahuje intenzity posttraumatické stresové poruchy ani těžké újmy na zdraví.

15. Znalecký posudek z oboru psychiatrie zpracovaný k osobě obviněného neprokázal přítomnost žádné duševní choroby. Bylo však zjištěno, že u něj vystupují osobnostní rysy odpovídající emočně nestabilní poruše osobnosti, zejména zvýšená dráždivost, snížená odolnost vůči zátěži, nízká frustrační tolerance a sklon k impulzivnímu jednání v konfliktních situacích. Dále u něj znalci popsali omezenou sebereflexi, tendenci přenášet odpovědnost za vzniklé konflikty na jiné osoby a nižší míru kritického náhledu na vlastní jednání. Ochranné psychiatrické léčení přitom navrženo nebylo.

16. Vedle znaleckých posudků a výpovědí poškozených obžaloba vycházela rovněž ze svědeckých výpovědí P. V. S., její dcery L. S. a sousedek J. L. a I. K. Ze svědeckých výpovědí vyplývají poznatky podporující verzi skutkového děje popsanou poškozenými a potvrzující problematické poměry v rodině, přičemž tyto důkazy v souhrnu s výpověďmi poškozených a se závěry znaleckých posudků tvoří důkazní základ, z něhož plyne, že se obviněný vůči své družce i synovi dopouštěl dlouhodobého psychického a fyzického týrání. Trestná činnost obviněného tak byla na základě těchto důkazů spolehlivě prokázána, za což byl ostatně obviněný na základě přiléhavé právní kvalifikace pravomocně odsouzen.

Nepřiměřená mírnost trestu

17. Druh i výměra uloženého trestu jsou ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti spáchané trestné činnosti. Za situace, kdy obviněný spáchal dva takto dlouhodobé závažné zločiny ve vícečinném souběhu při absenci polehčujících okolností, představuje trest odnětí svobody v trvání tří let s podmíněným odkladem výkonu mimořádně mírnou sankci, která se pohybuje při samé spodní hranici zákonné trestní sazby (2 až 8 let) pro nejpřísněji trestný čin. Postih obviněného podmíněným trestem je s ohledem na následky činu překvapivě shovívavý. Ani délka zkušební doby v trvání 54 měsíců s dohledem dostatečně nepostihuje závažnost případu. S přihlédnutím k charakteru spáchaného jednání, které se vyznačovalo vyšším stupněm krutosti vůči dvěma poškozeným žijícím s obviněným ve společné domácnosti, bylo na místě uvažovat o citelnějším trestu, zejména o nepodmíněném trestu odnětí svobody. Při hodnocení osoby obviněného ve vztahu ke spáchanému jednání rovněž nelze přehlédnout, že ze spisového materiálu vyplývají dlouhodobé problémy při plnění rodičovských povinností a problematický přístup k péči o osoby na něm závislé. Tyto skutečnosti ve spojení s povahou projednávané trestné činnosti nesvědčí o příznivých osobnostních předpokladech obviněného. Obviněný navíc jednání dlouhodobě popíral, neprojevil skutečnou sebereflexi ani lítost a na své jednání nemá vytvořen náhled. Ze skutkových zjištění ani z obsahu spisového materiálu současně nevyplývá žádná konkrétní okolnost, která by mohla odůvodnit závěr o příznivé prognóze obviněného z hlediska jeho budoucího vedení řádného života. Přitom právě existence takové prognózy představuje nezbytný předpoklad pro podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody podle § 84 trestního zákoníku. V posuzované věci naopak z provedených důkazů vyplývá dlouhodobost násilného jednání, jeho intenzita, nedostatek sebereflexe obviněného, přenášení odpovědnosti na jiné osoby a absence jakékoli snahy zmírnit následky trestné činnosti. Za těchto okolností nelze ve skutkových zjištěních nalézt dostatečný podklad pro závěr, že nápravy obviněného lze dosáhnout i bez výkonu trestu odnětí svobody.

18. Uložený trest je vzhledem k věku týraného dítěte, intenzitě jeho soustavného bití různými předměty po dobu nejméně pěti měsíců a závažným psychickým následkům představujícím znaky syndromu týraného dítěte ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu a ve zřejmém rozporu s účelem trestu ve smyslu § 266 odst. 2 trestního řádu. Nalézací soud dostatečně nezhodnotil závažnost způsobených následků, a to i ve vztahu k poškozené družce, která byla psychicky i fyzicky napadána po dobu více než tří let. Obviněný u ní svým jednáním vyvolal rozvoj psychické poruchy reaktivního charakteru, konkrétně poruchy přizpůsobení, která si vyžádala psychiatrickou hospitalizaci. Ačkoli tato porucha nedosahovala intenzity těžké újmy na zdraví zakládající použití kvalifikované skutkové podstaty podle § 199 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, představovala závažný a pro poškozenou citelný následek trestné činnosti, který měl být při úvahách o druhu a výměře trestu náležitě zohledněn. V tomto ohledu si dovoluji odkázat nález Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2026, sp. zn. II. ÚS 1689/25, ze kterého vyplývá nepřípustnost bagatelizace dlouhodobého psychického týrání a jeho následků pro oběti trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí. Obviněný navíc mohl zneužívat intelektové a osobnostní limity obou poškozených, kteří objektivně nebyli schopni své jednání korigovat tak, aby tyrana uspokojili, čímž jim zcela zbytečně působil hluboké fyzické i psychické utrpení. Uložený podmíněný trest fakticky znamená, že za závažné dlouhodobé týrání dvou osob, z nichž jedna byla nezletilým dítětem vykazujícím známky syndromu týraného dítěte, obviněný nebude povinen vykonat žádnou část uloženého trestu odnětí svobody, pokud ve zkušební době povede řádný život. Uvedené okolnosti přitom současně zpochybňují i samotné splnění materiálních předpokladů pro podmíněný odklad výkonu trestu. Jestliže soud dospěl k závěru, že lze očekávat vedení řádného života obviněným i bez výkonu trestu odnětí svobody, musel by být takový závěr opřen o konkrétní skutková zjištění svědčící ve prospěch jeho nápravy. Taková zjištění však z obsahu trestního spisu nevyplývají.

Možné porušení mezinárodněprávních závazků v oblasti ochrany lidských práv

19. Nad rámec výše uvedeného lze poukázat i na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „*ESLP*“), která zdůrazňuje požadavek účinné a přiměřené reakce státu na závažné případy domácího násilí a týrání dětí. ESLP ve svých rozhodnutích opakovaně připomíná, že zmírnění trestu pachateli za situace, kdy pro takový postup nejsou splněny zákonné podmínky, může za určitých okolností vyvolat otázky z hlediska pozitivních závazků státu podle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „*Úmluva*“).

20. V této souvislosti lze odkázat například na rozsudek ESLP ze dne 3. 10. 2017 ve věci D.M.D. proti Rumunsku (stížnost č. 23022/13), jehož závěry jsou vzhledem k povaze projednávané věci do určité míry přiléhavé. V předmětné věci se ESLP zabýval případem dlouhodobého fyzického a psychického týrání nezletilého dítěte a jeho matky ve společné domácnosti ze strany otce. ESLP v tomto rozhodnutí v obecné rovině konstatoval, že vedlo-li vyšetřování k zahájení řízení před vnitrostátními soudy, musí toto řízení jako celek, včetně řízení před soudem a následně uložené sankce, splňovat požadavky vyplývající z čl. 3 Úmluvy. Vnitrostátní soudy by neměly v žádném případě dopustit, aby útok na fyzickou a mentální integritu oběti zůstal nepotrestán nebo aby za závažné trestné činy byly ukládány příliš mírné tresty.

21. K řízením, která se zabývají páchaním násilí na dětech v rodinném prostředí, ESLP v citované věci D.M.D. proti Rumunsku zdůraznil, že dodržování závazků plynoucích z čl. 3 Úmluvy vyžaduje účinnou implementaci práv dítěte tak, aby byl ve vnitrostátních řízeních přednostně zohledněn jeho nejlepší zájem a aby bylo přihlédnuto k jeho zvláštní zranitelnosti a jeho odpovídajícím potřebám. Respekt k lidské důstojnosti dítěte vyžaduje, aby státy netolerovaly jakékoli zneužívání dětí a domácí násilí. Aby nebyl vyvolán pocit beztrestnosti a aby byly sankce za domácí násilí dostatečně odrazující, musí trestní řízení vyústit v uložení takové sankce, která je přiměřená závažnosti jednání a má skutečný preventivní účinek.

22. ESLP ve věci D.M.D. proti Rumunsku dospěl k závěru, že vnitrostátní orgány a soudy selhaly, pokud dostatečně a přísně nereagovaly na situaci, kdy k brutálnímu fyzickému a psychickému trýznění dítěte a matky docházelo v jejich domově (tedy v místě, kde se měli cítit v bezpečí), a to ze strany osoby v autoritativním rodinném postavení. Přestože skutkové okolnosti citované věci nejsou totožné s projednávaným případem, z rozsudku lze dovodit obecný požadavek, aby vnitrostátní soudy při ukládání trestu za závažné domácí násilí náležitě zohlednily zranitelnost obětí a potřebu dostatečně odrazující trestní reakce.

23. Výše uvedené závěry ESLP samy o sobě nepředstavují základ tvrzeného porušení zákona v projednávané věci, poskytují však relevantní interpretační vodítko při posuzování přiměřenosti uloženého trestu a podmínek pro podmíněný odklad jeho výkonu. Okresní soud v Klatovech uložil obviněnému úhrnný trest odnětí svobody v délce tří let, tedy na samé hranici umožňující podmíněný odklad výkonu trestu podle § 84 trestního zákoníku, aniž by tento mimořádně benevolentní postup mohl opřít o jakékoli logické odůvodnění. O to závažnější je tato skutečnost za situace, kdy ze skutkových zjištění obsažených ve spise nejsou patrné žádné konkrétní okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit existenci příznivé prognózy obviněného jako předpokladu podmíněného odkladu výkonu trestu podle § 84 trestního zákoníku. Naopak provedené důkazy svědčí o dlouhodobém násilném chování vůči nejbližším osobám, absenci náhledu na vlastní jednání i nedostatku lítosti. Skutečnost, že se procesní strany po vyhlášení rozsudku vzdaly práva na odvolání a soud nevyhotovil odůvodnění rozsudku, nemůže legalizovat uložení trestu, který je v evidentním rozporu s materiální spravedlností. Nelze přitom přehlédnout, že z citované judikatury ESLP

nevyplývá pouze požadavek na přiměřenost uložené sankce, ale rovněž požadavek, aby rozhodnutí o podmíněném odkladu výkonu trestu bylo založeno na racionálních, přesvědčivých a přezkoumatelných důvodech. Jestliže vnitrostátní soud dospěje k závěru, že pachatel závažné násilné trestné činnosti může být napraven i bez výkonu trestu odnětí svobody, musí být takový závěr opřen o konkrétní skutková zjištění svědčící o příznivé prognóze jeho budoucího vedení řádného života. V posuzované věci však takové skutečnosti ze spisového materiálu nevyplývají. Naopak provedené důkazy svědčí o dlouhodobém násilném jednání vůči zvlášť zranitelným obětem, absenci náhledu na vlastní jednání i nedostatku lítosti. Judikatura ESLP proto v projednávané věci nepodporuje pouze závěr o možné nepřiměřené mírnosti uloženého trestu, nýbrž i pochybnost o tom, zda byly splněny samotné předpoklady pro podmíněný odklad výkonu trestu podle § 84 trestního zákoníku.

Judikaturní význam pro další praxi soudů

24. Jsem si vědom toho, že podaná stížnost pro porušení zákona směřuje v neprospěch obviněného, a tudíž napadené rozhodnutí nemůže být zrušeno, avšak rozhodnutí Nejvyššího soudu v této věci může mít zásadní judikaturní význam pro posuzování přiměřenosti trestů ukládaných za souběh závažných zločinů týrání osob blízkých a svěřených osob. Posuzovaná trestná činnost směřovala vůči dvěma zvlášť zranitelným obětem, a to družce obviněného a jeho nezletilému synovi, přičemž byla páchána dlouhodobě ve společném obydlí a vykazovala prvky domácího násilí vysoké intenzity. Za situace, kdy obviněný poškozené opakovaně fyzicky i psychicky napadal, u nezletilého byly zjištěny znaky syndromu týraného dítěte a u poškozené vznikla psychická porucha vyžadující psychiatrickou hospitalizaci, a to za absence polehčujících okolností, považuji uložení podmíněného trestu odnětí svobody za trest zjevně neodpovídající kritériím § 39 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Nadto z provedených důkazů nevyplývají konkrétní skutečnosti, které by umožňovaly učinit závěr o příznivé prognóze obviněného jako podmínce podmíněného odkladu výkonu trestu podle § 84 trestního zákoníku.

25. Na podkladě shora uvedeného je na místě uzavřít, že napadeným rozhodnutím byl porušen zákon ve prospěch obviněného. Konkrétně v ustanovení § 39 odst. 1, 2 a § 84 trestního zákoníku (ve znění účinném do 31. 12. 2025), neboť soudem uložený úhrnný podmíněný trest odnětí svobody, který je jen lehce nad spodní hranicí zákonné trestní sazby a současně představuje nejpřísnější trest, jehož výkon bylo ještě možné podmíněně odložit, je nepřiměřeně mírný. Ze skutkových zjištění navíc nevyplývá existence žádných konkrétních okolností odůvodňujících závěr o příznivé prognóze obviněného, která je podmínkou aplikace § 84 trestního zákoníku.

26. **S ohledem na výše uvedené jsem přesvědčen, že podmínky § 266 odst. 1, odst. 2 trestního řádu byly v předmětné věci naplněny.**

27. Pro případ, že by Nejvyšší soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro rozhodnutí o této stížnosti pro porušení zákona v neveřejném zasedání, s takovým postupem souhlasím.

Návrh

S ohledem na výše uvedené **navrhuji,** aby Nejvyšší soud:

Podle § 268 odst. 2 trestního řádu **vyslovil,** že rozsudkem Okresního soudu v Klatovech ze dne 24. 6. 2026, č. j. 1 T 83/2026-278, byl porušen zákon ve prospěch obviněného v ustanovení § 39 odst. 1, 2 a § 84 trestního zákoníku.